

Røde Garde

Avisa til SUF(m-l)

Nr.6 - 1972 75 øre

DU SOM ER UNDER 20.

*Det er din framtid det stemmes over den 25. september,
det er for deg dette vil bety mest!*

Derfor kan du ikke sitte med hendene i fanget!

*For mange i dette landet betyr det mye hva ungdommen mener om EEC
for ungdommen betyr det mye at vi står utafor EEC!*

Ja til norsk
sjølråderett

STEM NEI!

Vår kamp og Kina

Den kinesiske ambassadøren i Norge har uttalt seg om EEC til avisa Nordlys på en måte som kan tolkes til fordel for medlemskap. Vi vil understreke, han har ikke sagt at han mener Norge bør gå inn.

AP-prensa har slått dette stort opp. På denne måten håper de å få folk til å tro at EEC er progressivt, og de prøver å splitte opp EEC-motstanden ved å så tvil om marxist-leninistenes ærlige kampinnstilling.

Kina har aldri sagt hva det norske folket bør gjøre eller ikke gjøre når det gjelder EEC-medlemskap. De har slått fast at »EEC siden grunnleggelsen i 1958 har blitt brukt av den vest-europeiske monopolkapitalen til å øke utbyttinga av det arbeidende folket, liksom til å styrke den økonomiske konkurransen med USA». (Peking Review 4/2-72)

Formannen i NKP, Reidar T. Larsen hisser seg voldsomt opp og forkynder at den kinesiske ambassadøren »rører». Han ønsker å svarte Kinas anseelse blant nordmenn og holde opp det imperialistiske Sovjet som et bra land. Vi har ingen forståelse for slik halehengsvirksomhet for en imperialistisk supermakt.

DE NORSKE MARXIST-LENINISTENES SJØLSTENDIGHET

Borgerpressa har i alle år hevda at vi er et »underbruk» av Kinas Kommunistiske Parti, og at vi er papegøyer uten evne til å se »den norske virkeligheten». Det er et viktig prinsipp for oss at vi lytter til andre kameraters råd, men vi tar våre egne beslutninger og trekker opp våre analyser ut fra vår egen situasjon. På den andre sida respekterer vi andre kameraters rett til å gjøre det samme.

Mange har vondt for å fordøye at kinesiske ledere sitter til bords med reaksjonære og folk som undertrykker

folket i sine egne land. Den diplomatiske offensiven har i borgerpressa blitt forklart med at »nå driver også Kina med stormaktspolitikk». Til dette er det å si: Kina er verdens folkerikeste nasjon. Kina har en solid økonomi — det er det eneste landet i verden som er innenlandsk og utenlandsk gjeldfritt. Kina er et stort marked og Kina er en stor produsent. Et sterkt defensivt forsvar sikrer landets sjølstendighet. Det er klart at alt dette tilsier at hva Kina mener eller krever blir lagt merke til.

Denne styrken gjør at Kina har vært i stand til å spille på motsigelser mellom de ulike imperialistmaktene for å svekke dem.

KINA ER INGEN SUPERMAKT !

Men å hevde at Kina fører en supermaktspolitikk på linje med USA og Sovjet er en grov løgn. Kina bruker ikke sin økonomiske og militære styrke til å undertrykke andre folk og nasjoner. De driver ikke imperialistisk utbytting av andre områder, det er

ikke kinesiske tropper utenlands. Det som har kjennetegnet Kinas utenrikspolitikk i alle sammenhenger er at de har stilt seg som forkjemper for de fattige og undertrykte nasjoner, på FN-konferanser og ved å yte store, rentefrie lån og teknisk støtte. På alle punkter skiller Kinas utenrikspolitikk seg fra supermaktene, ingen har ennå kunnet påvise noe annet.

VIL KINAS TAKTIKK ALLTID VÆRE DEN SAMME SOM VÅR?

Det kan den umulig være. Kina er en sosialistisk stat, mens vi er marxist-leninister som er i ferd med å bygge et parti. Kina står også i en helt annen situasjon enn Norge. Men våre mål er felles.

Et eksempel som viser denne forskjellen kan vi hente fra Kambodsja. Der var prins Sihanouk statsjef inntil det reaksjonære militærregimet ble innsatt av USA. Kina mente at Sihanouk til tross for store og alvorlige feil hadde en god side, han ville forsvare sitt lands sjølstendighet. Gjennom å utvikle denne gode sida, fikk de Sihanouk til å ta et progressivt standpunkt i kampen mot USA. På samme tid førte den kambodsjanske geriljaen væpna krig mot Sihanouks hær. Som vi ser benyttet de revolusjonære i Kambodsja og kineserne svært forskjellig taktikk, men deres felles mål ble oppfylt: En enhetlig og sterk anti-imperialistisk bevegelse i Indokina.

De norske marxist-leninistenes viktigste oppgave i dag er kampen mot den imperialistiske truselen fra EEC. Denne ærlige kampviljen blir stadig markert, og skal bli vanskelig å så tvil om.

Støtt folkets Kina!
Styrk de norske marxist-leninistenes sjølstendige stilling!

Gjør KLASSEKAMPEN til ukeavis!

Vi trenger et alternativ til borgerpressa! Alt for mye skjer uten at det kommer ut, og alt for mye blir sagt uten at det blir imøtegått. Klassekampen har siden første nummeret kom ut i 69 gjort en god jobb for å bringe sannheten fram i lyset, avsløre monopolkapitalen og arbeideraristokratiet. Klassekampen har også propagandert for frigjøring, folkets sosialistiske revolusjon.

Men det holder ikke at Klassekampen bare kommer ut en gang i måneden, den kan umulig fylle sin viktige plass på den måten. Derfor satses det nå for å gjøre Klassekampen til ukeavis. Til det trengs det større trykkerikapasitet, distribusjon og redaksjon. Og dette vil kreve en del penger. Derfor ber vi dere støtte aksjon. Send penger til Aksjon Ukeavisa Klassekampen, Boks 6078, Etterstad, Oslo 6. Postgiro 21 12 88. Ikke sett fullt navn og adresse, det ville bli en godbit for de som registrerer »mistenkelige» personer.

RØDE GARDE

Organ For SUF(m-l)

Boks 6179, Etterstad, Oslo 6.

Postgiro 20 60 68.

Abonnementspris kr. 7,- pr.år.

RØDE GARDE kommer ut med 10 nr. i året.

Redaktør og ansvarlig utgiver: Arne Bråten.

Trykt hos A/S Duplotrykk 1972.

HANDLING!

Det vietnamesiske folket har satt i gang en voldsom offensiv. Vi begynner nå å kunne oppsummere resultatene.

Målet med offensiven var å vise at Nixons vietnamisering var en fallitt. Dette målet er oppnådd. Nixon har måttet reamerikanisere krigen, Thieu-soldatene er ikke i stand til eller villige til å drive denne krigen. Det har vært hevdet at offensiven ikke er vellykket, mange ventet at FNL skulle drive amerikanerne ut av Vietnam denne gangen. Det var aldri målet med offensiven, og ingen må tro at FNL setter i gang en offensiv med siktepunkt å »se hvordan det går og gjøre det beste ut av det».

Det har stått i mange aviser at offensiven har gått dårlig fordi de mente Saigon-troppene rykte for lett fram i enkelte deler av Quang Tri-provinsen.

Det er viktig å huske at dette er en folkekrig. Det betyr at det ville koste alt for mye å opprettholde skarpe, rette frontlinjer. Hva ville skjedd dersom FNL skulle holde alle byene fullstendig? Folket ville ha blitt massakrert. USA ville ha bombet alle til døde. Det betyr ikke at USA og

Saigon-juntaen styrer i disse områdene, den virkelige ledelsen ligger oftest i de folkevalgte revolusjonære komiteene. Også på dette punktet har offensiven vært en seier.

PÅ TIDE AT DEN NORSKE REGJERING GJØR NOE!

Folkemordet ryster oss. De dikene som det har tatt det vietnamesiske folket 2000 år å bygge opp, blir nå ødelagt i en vanvittig bombing.

Norge er alliert med USA, det er denne blod-bestenkte krigsmakten som skal »forsvare» oss også. I høst er det meningen at soldater fra NATO skal treffes i Nord-Norge og øve seg på invasjon av Norge. Dette er en uhyrlig provokasjon. Det hjelper ikke at soldatene pusser blodet av bajonettene sine, USAs krigsmakt er folkefiendtlig. Kravet stiller seg sjøl. REGJERINGEN MÅ NÅ HANDLE – NATO-ØVELSEN MÅ STANSES! REGJERINGEN MÅ UTTRYKKE FOLKETS AVSKY FOR USA'S TERROR I VIETNAM!

Klar beskjed

Det er umulig å komme ut av unionen igjen på lovlig vis, hvis vi først kommer med. EEC-høvdingen Mansholt har bekreftet dette. Alvoret i folkeavstemningen og i EEC-kampen kan ikke uttrykkes klarere. For oss som er unge, betyr dette at en stor del av vår framtid vil bli beseglet i høst. Imperialismen vil kunne styrke sine posisjoner drastisk i landet vårt, og legge det åpent for grov imperialistisk utbytting og undertrykking. Norge vil miste all rasjonal sjølråderett ved medlemskap.

Vi har ikke tenkt å tape folkeavstemningen, mange ting tyder på at det ikke vil skje. Mao Tsetung sa i 1957: »Vi må lære å se problemene fra alle sider, se baksida såvel som forsida av tingene. Under gitte betingelser kan en dårlig ting føre til gode resultater og en god ting føre til dårlige resultater.»

Det er en dårlig ting at motstanderne ikke har nok penger. Men det kan også bli en dårlig ting for

tilhengerne at de har så mye penger. For i deres reklamekampanje for EEC ligger også spirene til nederlaget. Det blir klarere og klarere for hver dag at kampen står mellom en overklassen og en underklassens interesser.

Hvordan kan så motstandernes pengevansker bli til en god ting? Vi blir tvunget til å stole på at vi alle er nødt til å ta et tak hvis det skal lykkes. Vi kan ikke sette arbeidet bort til reklamebyrå, slik tilhengerne kan. Det er i denne situasjonen husbesøk blir en sentral kampform. Ved at ti-tusener av motstandere går fra hus til hus, snakker med venner, kjente og ukjente vil dette bli en hær som er meget vanskelig å stanse.

Men vi må også ta med at det er under gitte betingelser at en dårlig ting kan bli til en god. Betingelsen er blant annet at alle følger parolen: GI TO KVELDER TIL EEC-MOTSTANDEN! (minst)

DYRTID!

Røde Garde har gått opp i pris. Vi har i lang tid kjempet for å holde prisen nede på 50 øre, men nå klarer vi det ikke lenger. Det koster ca. 43 øre å trykke bladet, 3 øre for utsendelsen og litt til utgifter til lay out osv. Grunnen til at regnskapet sprekker, er at vi ikke klarer å få inn penger for hver eneste avis vi trykker. Noe svinn har vi på grunn av restopplag, ellers blir det litt svinn på grunn av at ikke alle pengene kommer inn. Så dessverre . . .

Er du skipsreder, stem ja!

Rederne satser nå alt på å komme inn i EEC. Hvert rederi har avsatt en av sine fremste topper til å ta seg av propagandaen overfor sjøfolkene og deres familier. Og vi må ikke tro at de gjør det mot bedre vitende, rederne vil ha store fordeler av et EEC-medlemskap. Spørsmålet er bare: Vil folket tjene på det?

Hvert år veksler norske redere inn ca. 4,5 milliarder kroner i fremmed valuta. Rederne hevder at det er dette som sikrer Norge velstand og at disse inntektene står i fare dersom vi ikke kommer med i EEC. Påstanden er vanvittig!

Faktum er at i dag må rederne veksle inn disse pengene på grunn av valutaloven av 1950. Vi vet at en av de mest grunnleggende prinsippene for EEC er fri kapitalbevegelse. Valutaloven av 1950 vil altså måtte forandres. Derfor er resultatet av et EEC-medlemskap at det ikke lenger er noen sikkerhet for at Norge får denne fremmede valutaen som skal «sikre vår velstand».

Konklusjonen blir at et EEC-medlemskap legger mulighetene åpne for at valuta-inntektene havner i Tyskland eller Italia. Rederne vil ha fordeler av det, ja. Men folket?

Rederne hevder at norsk skipsfart står i fare hvis vi ikke kommer med i EEC. Da vil en kunne oppleve at EEC vil frakte sine egne varer på egen kjø. Samtidig sier de at de vil med i EEC, for å forhindre at land f. eks. i Latin-Amerika skal kreve å få føre sine egne varer på egen kjø. Altså en klar sjømot-sigelse!

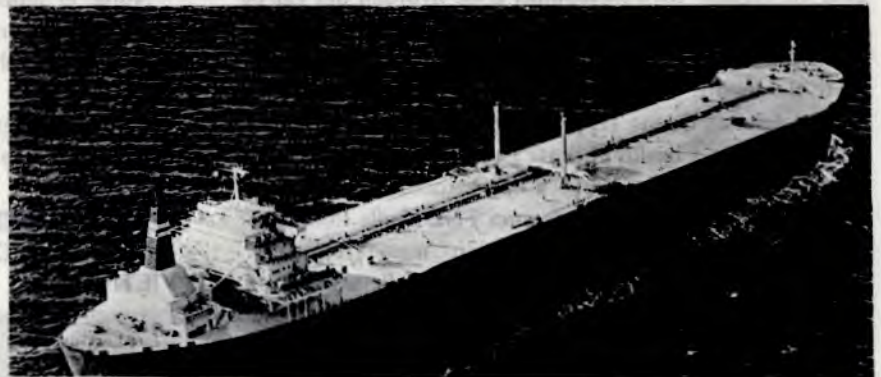
Direktør Onarheim i Akergruppen hevder i en artikkel at også skipsbyggeriene er avhengige av et EEC-medlemskap. Han innrømmer at stålprisene er høyere i EEC på

grunn av Kull- og Ståluunionen, men sier at skipsbyggeriene har et felles problem med rederiene, nemlig at små land rundt om i verden prøver å bygge opp egne flåter ved hjelp av statsstøtte og vernetiltak.

EEC vil være så sterkt politisk, økonomisk og militært at det kan tvinge disse små landene fra dette, hevder Onarheim. Så er det også en grunn, Norge skal dras med i en imperialistisk blokk, for å bli utbytta sjøl, og for å styrke imperialistene slik at de kan presse de fattige landene enda mer. Rederne er kanskje tjent med det, MEN VI ER DET IKKE!

SJØFOLKENE

For de som har arbeidsplassene sine på

Husbesøk med formål å komme inn i stua til folk for å diskutere EEC med dem, er noe helt annet enn å selge aviser og dele ut løpesedler. Vi lurte på hvordan de ville reagere; ville de mene at EEC-saken var en personlig sak som det var opp til dem å ta standpunkt til, eller ville de være åpne for å diskutere?

Klokka 19. er et bra tidspunkt, for da er folk ferdige med middagen og fjernsynet har ennå ikke begynt. Vi møter Jensen fra en av Oslos drabantbyer med disse ordene: »Morn, vi er EEC-motstandere og lurar på om du har tatt standpunkt i EEC-saken?» Han

Diskusjonen med Jensen gjør at vi står sterkere i det vi ringer på neste dør. Nok en usikker EEC-motstander, men denne gangen gjelder det Norges sikkerhet. En del historiske eksempler på at det nettopp er land med stor samhandel som har gått i krig med

vel saken i et merkelig lys. Arbeiderpartiets passive politikk de siste 20 åra og det enorme skillet mellom toppen i partiet og den vanlige mannen i gata, styrker deres mistillit til partiet og trekker dem nærmere motstandernes rekker.

Under det femte besøket treffer vi et ektepar som er EEC-motstandere. Vi kommer til enhet på så og si alle spørsmålene diskusjonen reiser og legger stor vekt på å trekke dem inn i aktivt arbeid mot EEC. To »Stem nei til salg av Norge»-merker bytter eiere.

De erfaringene vi trakk av husbesøkene er: Folk er lei av å få dytta papir ned over huet. De setter pris på å få diskutert det de lurar på. Vi gikk to stykker sammen og mener det gjorde at vi lettere kom til forståelse med folk. Vi går ikke ut for å snakke folk i senk, men for å diskutere med dem. Dette er noe begge parter trekker lærdom av. Det materialet vi hadde med oss var bra (7 gode grunner/stem nei og EEC og kvinnen), men det var for lite. Vi skulle hatt med oss noen aviser og lignende.

Husbesøk er bra

noler, og på spørsmål om han er villig til å diskutere med oss, slipper han oss inn. Han tror han vil stemme nei, men lurar på om vi vil klare oss utenfor. Gjennom diskusjonen kommer vi fram til at det er en svært liten del av den norske industrien som vil bli møtt med noen andre tollmurer enn de som er i dag og at EEC er en trusel mot arbeidsplassene fordi 75% av disse hører inn under industri basert på hjemmemarkedet.

hverandre og den kjensgjerning at tyskerne var her fra 1940-45 på grunn av norske råvarer, styrker vår enighet på at vi må stå utenfor.

Den tredje og fjerde familien har ikke tatt standpunkt. De har stemt arbeiderpartiet i alle år og mener at de som vanlige arbeidsfolk neppe har bedre greie på en så viktig sak enn en som sitter i ledelsen for Arbeiderpartiet. Det knirkefrie samarbeidet mellom Bratteli og Willoch setter like-

Elevene fra Hov, Kalsnes og Haukenes i Hadsel i Vesterålen gikk på 3 forskjellige skoler. Da skolekretsene på heimplassene deres blei lagt ned, måtte elevene busse opp til 18 km. hver vei til skolen på ferjestedet Sandnes. Og da de skulle over i ungdomsskolen, måtte de ta ferja til kommunesentret i Stokmarknes.

STOKMARKNES

— et av APs »avfolkingsentra»

Skolehusa blei revet

De små skolehusa blei revet ned eller gitt bort. Samtidig blakka kommunen seg på å bygge den nye betonganstalten på Stokmarknes. Så da skolen skulle tas i bruk, var det ikke penger nok til undervisningsmateriale: blyanter og kladdebøker blei rasjonert, og på skolekjøkkenet sto potetsuppa på menyen til stadighet. Men sammenlåinga av skolekretsene blir tvunget gjennom av departementet, det nytter lite å klage over at kommunekassa er tom.

Ungdomsmiljøet ødelegges

Med nedlegginga av småskolene har ungdomsmiljøet i bygdene fått en alvorlig knekk. Samholdet innafor de små kretsene er brutt opp. Ungdommen må inn til Stokmarknes om kveldene for å treffe klassekameratene, og går heim — opp til ei mil — etter elevkveldene. Bussinga og pensumpresset gjør at det blir liten tid og overskott til å bygge ungdomsmiljøet i bygda. Dessuten er de eldre ungdommene reist ut for å finne arbeid der eller få utdanning.

Før skolesentraliseringa blei tvunget igjennom, var skolen en samlingsplass i bygda; det foregikk alltid noe der. Lærerne leda ungdomslaga, det fulgte nærmest med jobben, og rundt disse laga vokste det opp kulturmiljø omtrent på hvert nes.

På Stokmarknes er det ingen tilholdssteder for ungdommen. Skoleelevene har derfor begynt arbeidet med å få i stand en ungdomsklubb sjøl nå, de har funnet ut at det er den eneste utveien. For når slike sentra skal bygges ut, tar myndighetene omtrent aldri omsyn til trivsel og miljø. Et vekstsenter lages jo ikke just for å tjene folket.

Sosialdemokratenes »vekstsentra»

Nå er Hadsel (foreløpig) slett ikke den kommunen i distriktet som har lidd verst under skolesentraliseringa. Mange av dere kjenner nok til mye verre eksempler enn dette. Men utviklinga er den samme i heile distrikts-Norge: det bygges opp »sentra» som

suger livskraft ut av bygdene. Når skolen er nedlagt blir lokalbåt, post og bussforbindelse tatt fra bygda, og foreldrene må flytte etter ungene. De eneste som er tjent med denne tvangsforflyttinga er kapitalistene, som får trygg tilgang på arbeidskraft i sentrene (»billige nordlendinger»). Men slike småsentra har heller ikke arbeidsplas-

ser nok til den ungdommen som utdannes der, og ikke videregående skoler, så småsentrene blir bare en stoppeplass på veien mot Oslo eller andre industribyer.

EEC

Vi kjenner utviklinga i dagens Norge, og vi kan altfor godt tenke oss til

hvordan det vil bli underlagt EEC-kapitalen. Det er ikke rart at det på Stokmarknes går heile skoleklasser med NEI-merker. Det er ikke rart at EEC-motstanden i distriktene er så sterk som den er. I EEC-kampen nå ser vi begynnelsen til virkelig breie kamper mot den folkfiendtlige sentraliseringa.

Arbeiderpartiregjeringa begynte å gjennomføre skolesentraliseringa like etter krigen, og snakket svært mye om hvor bra det var med disse vekstsentrene. Nedlegginga av skolekretsene har vært møtt med seig og hardnakket motstand fra folket i distriktene heile tida. Det har knapt gått et skoleår etter krigen uten at det har vært skolestreik en eller flere plasser i Nordland fylke. Sosialdemokratene hadde mage til å behandle småunger som fraktgods; ikke noe middel har vært for ufint når det gjaldt å hjelpe monopolkapitalen med å avfolke distrikts-Norge.

Demonstrasjon mot skole-nedleggelse i Nord-Sverige.

BYGG BASISGRUPPER!

Vi har opplevd alt for ofte at elevrådet ikke har evnet å lede kampen for våre interesser. Det har til og med i noen tilfeller hindret mobilisering p. g. a. alle forbudene og den byråkratiske oppbyggingen, hvor pampespiser og reaksjonære lett har fått innflytelse.

Men NGS vedtok på siste landsmøte at skolene skulle danne basisgrupper. De skal bestå av enkeltmedlemmer som velger sitt styre. Alle som ikke saboterer elevenes interesser, eller er for rasjonalisering i skolen kan delta.

Disse gruppene vil i begynnelsen bestå av et mindretall, men målet må være å la dem omfatte nærmest alle som i en fagforening. De må stå fritt og uavhengig av skoleledelse og departement og bestrebe seg på virkelig å tjene oss elever, være et redskap for oss i alle saker, store som små.

Steen-komiteen inn bakveien

Bak vår rygg skal det drives forsøk på 23 skoler med 2 årig grunnkurs og 12 reformgymnas til høsten for å legge grunnlaget for lovfesting av Steen- og Gjelsvik-komiteene neste vår. Loven skal innføres over 10 år i små drypp hele tiden, og det snakkes ikke lenger om komiteene som ligger til grunn for lovforslaget, men om det nye gymnaset (les: aviser). Gjerde er redd for vår kamp mot denne »enhetsskolen» som er blitt fordømt av en samlet elevbevegelse, og prøver derfor å forvirre oss med fraser innpakket i bomull, og prøver å lure loven inn bakveien. Dette kan bare avvises med harde midler, de pene henstillingers tid er forbi.

»Tør ikke si noe..»

Vi treffer ham hjemme, sammen med kone og to små barn. De bor i en av bedriftsboligene. Han er i begynnelsen av 20-årene, og har jobba på Follum i ca. 2 år.

Hvorfor begynte du på Follum?

For jobba jeg på Viul, et tresliperi som Follum kjøpte opp. Men for to år sida ble det nedlagt, og da hadde jeg ikke noe valg.

Var dette den eneste jobben du kunne få her i Hønefoss-traktene?

Nei, men Follum hadde hus. Hadde det ikke vært for det ville mange ha slutta på Follum.

Hva er bra og hva er dårlig på Follum?

Nei, jeg liker meg bra jeg, har ikke noe spesielt å klage over.

Men du sa i stad at du kunne ha fått bedre jobber andre steder, da må det vel være noe som er dårligere på Follum enn andre steder?

Ja, det er betalinga da. Vi har vel ikke mer enn 14-15 kroner timen. Og så er det støyen. Det er sånt bråk at du hører ikke manns mål inne. Det går fælt ut over hørselen. Det er vanskelig å bruke hørselvern også, særlig om sommeren. De trykker på hodet og gir lett hodepine, og så blir det for varmt. Men jeg er vel dum som ikke bruker dem. Jeg har ikke merka noe særlig, men mange av de gamle hører nokså dårlig. Ja, det er mye som kunne vært bedre. Det støyer jo jævlig, og det er voldsom varme.

Det er helkontinuerlige skift på Follum. Blir du døgnvill?

Jeg har ikke merka så mye til det ennå. De eldre er plaga med magen, du eter jo aldri til samme tid. Mange får ikke sove heller. Det begynner jeg også å merke, det har blitt verre med åra.

Follum har mer arbeidsulykker enn gjennomsnittet for industrien.

Det vet jeg ingenting om. Jeg har ikke blitt skada. Men han jeg jobber sammen med ødelegger seg rett som det er. Når papiret setter seg fast, må vi inn for å få det i gang igjen, og da er det lett å få en finger eller to inn mellom valsene. Ja, det skjer nokså ofte...

Deltar du i fagforeninga på Follum?

Nei, i grunnen ikke. Jeg har ikke noe med det å gjøre. Men jeg er medlem ja. Vi har fri for å gå på årsmøtet med full betaling, men jeg har aldri vært der.

Men det er vel saker du mener dere kunne ha tatt opp. Burde du ikke delta, slik at foreninga kunne bli mer nyttig for deg?

De fleste tenker som så a det går like bra uten meg. Og slik er det vel med meg også.

Men din egen forening må da vel angå deg?

Jeg tør ikke si noe allikevel. Folk som sitter i hus tør ikke si noe. Er det ei sak vi vil ha igjennom, tør ikke arbeiderne å gå sammen. Det er farlig når du sitter i hus. Får du sparken, mister du huset og alt, og etter at jeg fikk familie kan jeg ikke ta slike sjanser.

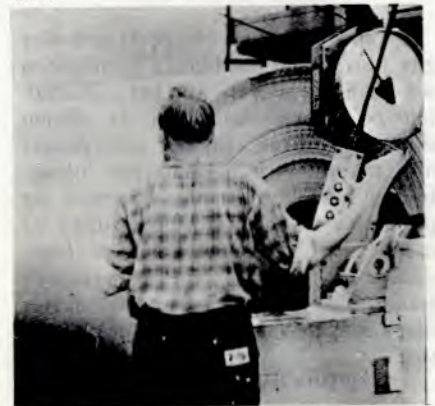
Jobber det mange kvinner på Follum?

Det er ingen i produksjonen, men på pakkeriet er det en del. Der er det forresten bare kvinnfolk. De har dårligere betalt også, 3-4 kroner under oss i timen trur jeg. Men hadde det kommet et mannfolk på pakkeriet, er jeg sikker på at han hadde fått høyere lønn.

Hvorfor er det ingen kvinner i produksjonen? Er det for tungt?

Nei, vi løfter ikke noe nå mer. Alt der skulle passe for dem, men da hadde de vel fått dårligere lønn.

Nå må du ikke skrive navnet mitt i avisa di da. Det er folk som har fått sparken for på Follum, fordi de har vært litt for radikale. Og den avisa di er vel nokså radikal, er den ikke?

grunn av for lite skog, har EEC satt opp tollfrie kvoter. I dag dekker disse kvotene all avisapirproduksjon fra Norge. Finpapiret sendes særlig til fruktproduserende land, altså ikke til EEC. Dermed blir det bare magasinpapiret som blir tollbelagt.

Follum produserer 40 000 tonn magasinpapir i året, av dette går ca. 15 000 til EEC-land. Det vil si at bare 7-8 % av den totale produksjonen på Follum vil bli tollbelagt til EEC. Hvis vi kommer med i EEC, vil tollen på magasinpapir bli skrevet ned til null pr. 1/1-77, mens hvis vi står utenfor vil tollen bli skrevet gradvis ned til null pr. 1/1-85.

EEC TRUER ARBEIDSPLASSENE PÅ FOLLUM

Som vi ser er tollproblemet ubetydelig. Derimot vil et medlemskap bety en alvorlig trusel overfor arbeiderne i papirindustrien. Da Morgenbladet spurte direktør Krug i Feldmühle hva de måtte gjøre for å tilpasse seg EEC, svarte han at de måtte gå til en omfattende rasjonaliserings- og investeringsprosess. Sjefen for de franske avisprodusentenes innkjøpskooperativ, Jaques de Jocas uttaler: »Norske bedrifter er i tillegg til sin utilstrekkelige størrelse også gammeldage og urasjonelle. Både Follum og Union vil stå svakt alene.»

Kapitalistene og union-tilhengerne har satset på reklame og skremselspropaganda som hovedpilarer i sitt arbeid. Dette viser seg å være ganske enkelt å avsløre, arbeiderne på Follum har gjort det forlengst. Under en prøveavstemning stemte 6,7% for medlemskap, 60,8% mot og 32,6% svarte at de ikke visste.

Papirindustrien og EEC

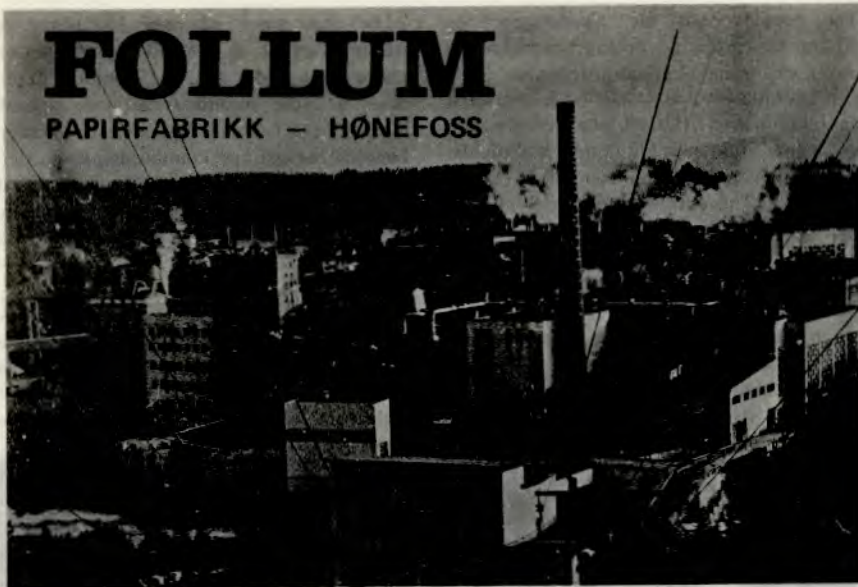
I en orientering til de ansatte på Follum sier direktør Koren Stub: »Jeg vil gå så langt som å si at medlemskap nærmest er et være eller ikke være for Follum.»

Generaldirektør Helfrid Krug i det vesttyske papirkonsernet Feldmühle sier om EEC og papirindustrien: »De som etter min mening vil få de største problemer med å være konkurransedyktige innenfor EF, er de mellomstore bedriftene som ikke har utviklet egne spesialiteter. I Norge er f. eks. Follum og Union slike bedrifter, som jeg definitivt tror vil bli nødt til å konsentrere sin virksomhet i en gruppe og kutte ut de små og ineffektive maskiner til fordel for større og rasjonelle enheter.»

Vi kan slå fast med en gang, direktør Stub farer med usannheter. Sannheten er nærmest det stikk motsatte av det direktøren sier.

Follums viktigste produkt er avisapir, av en produksjon på rundt 200 000 tonn i året, er 140 000 tonn avisapir. Resten består av ca. 40 000 tonn magasinpapir og en del «finpapir». På avisapir skal det etter reglene være 7 % toll til EEC. Men på grunn av for liten kapasitet i EEC, dels på grunn av store nedleggelse av mindre fabrikker, og dels på

FOLLUM
PAPIRFABRIKK — HØNEFOSS

RØDE GARDE HAR BEVIS:

Ukontrollert forurensning

TYRIFJORDEN ØDELAGT

I Tyrifjorden er det funnet ørret som har et kvikksølvinnhold på 10,88 mg pr. kg, i Sverige er det fastsatt en grense på maks. 1 mg for menneskeføde.

Kvikksølvet stammer fra papirproduksjonen, det ble brukt for å hindre soppdannelser i tremassen. Nå brukes ikke kvikksølv lenger, en har gått over til andre stoffer, som ikke er mindre farlig.

FOLLUM FORURENSER LANGT OVER DET TILLATTE!

Under produksjonen vil en få såkalt fibertap, det vil si at en del av papirmassen går ut med vann som må tas ut av produksjonen. Dette setter Follum rett på elva. Staten har fastsatt en øvre grense på 1% fibertap, mens på enkelte av maskinene på Follum går 2-4% av massen på elva. Dette vil si at hver uke går mellom 80 og 150 tonn fiber i elva. Dette setter i gang en enorm vekstprosess og er svært skadelig for livet i vannet.

KJEMIKALIER BLIR PØST UT

Minst hver uke blir anlegget rensed med soda. Hver rensing krever ca. 1 tonn soda, som etter en rundtur i anlegget går i elva. Ledelsen på Follum mener at det ikke gjør noe, så lenge det går syrer i elva, er litt soda bare ok, sier de.

Det er mange kjemikalier som brukes, med det er vanskelig å få opplysninger om dette. Giftige stoffer som Slimaside V-10 brukes for å få vekk bakterier i rørsystemet. Til impregnering av papirmassen brukes Busan 73 og Busan 92, det første er en klorforbindelse og det andre er en bromforbindelse. Vi vet ikke så mye om disse stoffene, vi vet at det i bruksanvisningen til Busan 73 står at en ikke må få det på hendene.

LIVSFARLIG EKSPERIMENTERING

I fjor sommer kom det to tankvogner som var merket med dødningehoder fra Hydro. Dette ble tømt i kummene, gikk gjennom rørsystemet og rett i elva. Fabrikkledelsen nekta å oppgi hvilket stoff dette var, sjøl om folka som måtte jobbe med det ble svimete. Vi har en berettiga mistanke om at dette var rein saltsyre. Det som imidlertid er det viktige, er at slik eksperimentering får foregå uten at offentligheten får vite det minste om det.

LUFTFORURENSNING

Follum brenner 6er olje, den er forbudt i Oslo. Denne oljen har et svovelinnhold på 2%, og Follum bruker 6-8 tonn i timen av den. Det er vanskelig å se svineriet når det stiger opp, for forberninga er fin. Derfor kan folk lett tro at Follum ikke forurenser.

HVA MÅ GJØRES?

Enkelte vil si: »Men er ikke denne forurensinga prisen vi må betale for å ha moderne industri?» Nei, Follum trengte bare å rense vannet før de slapp det i elva, så kunne fibertapet gjenvinnes og mange av de andre stoffene kunne renses bort. Men det ville koste penger, og det er ikke kapitalistene interessert i å punge ut. For de bor så langt unna elva allikevel, og hvis de skulle få lyst på en fisketur, har de råd til å ta privatfly inn på Hardangervidda. De håper at staten skal bruke folks skattepenger til å vaske bort dritten etter dem, og det er jo det som skjer også.

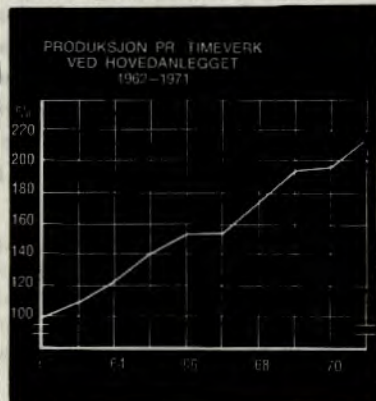
Statslegen på Ringerike er også bedriftslege på Follum. Det vil si at det er bedriftslegen som i egenskap av formann i Helserådet gir tillatelse til utslipp fra fabrikk. De som er ansatt på laboratoriet og som foretar prøvene av utslippene kan ikke kontrollere at fabrikkledelsen gir helserådet riktige opplysninger.

SFer i spissen for storstilt rasjonalisering

I perioden 1968-71 la Follum ned Viul Tresliperi og bygde om kapp- og slipeanleggene sine. Denne prosessen krevde at bortimot 300 mann ble »omplassert». For å bli kvitt overskuddet på arbeidskraft fra disse rasjonaliseringene, ble eldre folk som før hadde gått på dagtid satt på hardt skiftarbeid. Resultat - de sluttet »frivillig» og fikk en liten »premie» på 5000 kroner. Så fikk de gå på arbeidskontoret å heve arbeidsledighetstrygd. På denne måten slapp Follum unna utgiftene, og ble kvitt mye av den eldste arbeidskrafta si.

Slike metoder er utbredt, Follum er ikke noe unntak. Det som er bemerkelsesverdig er at på Follum gikk en framtreddende representant for SF i spissen for rasjonaliseringene.

Tormod Michaelsen, formann i Ringerike SF og førstemann på SFs Buskerudliste ved stortingsvalget (han ble ikke valgt), var nestformann i foreninga på Follum i den hardeste rasjonaliseringstida. Bedriftsledelsen lanserte tidsstudier. Dette ble behandla på årsmøte i foreninga og vedtatt, under en forutsetning. At tidsstudier ble foretatt av en mann valgt av bedriftsledelsen og en valgt av foreninga. En av de ivrigste tilhengerne av dette var T. Michaelsen. Samtidig ble han valgt av foreninga til å stå for tidsstudiene. Han ble sendt på opplæring i klokkebruk, og ble med på å gjennomføre »omplassingene». Etter et par år gikk han imidlertid tilbake på dette spørsmålet, og slutta som klokke mann.

Administrerende direktor Lange Lyche sier i sin redegjørelse til generalforsamlingen at utviklingen av produksjonen pr. timeverk er »serlig positiv». Samtidig har det oppstått et begrep blant arbeidere: »Follumtempoets».

Filippinene

FOLKEHÆR VOKSER FRAM

Over 10 000 arbeidere, bønder og studenter demonstrerte i Manila den 12. juli for å markere 74-årsdagen for frigjøringa fra det spanske koloniveldet over Filippinene og for å protestere mot USA-imperialistenes aggresjon i landet i dag.

En sterk nasjonal frigjøringsbevegelse klarte i 1898 å frigjøre landet fra det spanske koloniveldet, men lederne stolte på hjelp fra en annen imperialistisk makt, USA. Etter at spanierne var kasta ut, gikk USA til krig mot Filippinene og overtok som kolonimakt.

8. desember 1941 slo japanerne til mot de amerikanske basene i landet. Amerikanerne gjorde liten eller ingen innsats for å slå japanerne ut for «The peoples army» under ledelse av kommunistpartiet praktisk talt hadde frigjort hele landet. Da først kom USA og skulle «hjelp til». Etter krigen var The peoples army så sterk at USA allikevel måtte gi landet en formell selvstendighet, men USA fikk innsatt et marionetteregime som fulgte dem i tykt og tynt slik at de fremdeles beholdt makta både politisk, militært og økonomisk.

Men frigjøringsbevegelsen fortsatte kampen for virkelig uavhengighet. I 1951 sto geriljastyrkene rundt Manila da store politistyrker slo til mot kommunistenes hovedkvarter, massakrerte lederne og fikk tak i hele medlemsarkivet, kontakter osv.

The peoples army ble uskadeliggjort og 50-åra var prega av politisk degenerering mot revisjonisme i kommunistpartiet.

Frigjøringskampen er igjen på frammarsj på Filippinene. Etter en lang periode med kritikk og sjølkritikk ble et nytt kommunistisk parti av marxist-leninister stifta i desember 1968. The peoples army er bygd opp som en sterk geriljaorganisasjon leda av partiet. Store masseaksjoner med opptil 100 000 aktive deltakere er gjennomført flere ganger de siste åra mot USA-imperialismen og for uavhengighet. Revisjonistene prøver å sabotere kampen med slagord som «fredelig revolusjon», men blir møtt med parolen «fortsett folkekrigen» i masseaksjonene.

USA har baser på over 20 strategiske steder på øyene og har påtvinget landet en rekke avtaler som gjør at Filippinene fremdeles er under koloniherrredomme. Japansk imperialisme har også fått fotfeste i landet. Lederen for det nye kommunistiske partiet, Amado Guerrero, mener at Filippinene først må gå gjennom en revolusjon for å frigjøre seg fra imperialistene for en sosialistisk revolusjon kan komme.

Marionetteregimet kan ikke lenger angripe de revolusjonære massene uten å bli angrepet igjen. Hundrevis av baser er bygd opp på landsbygda for å omringe byene på samme måte som folkehæren i Kina under ledelse av Mao Tsetung gjorde.

STANS SIGØYNERHETSEN I TIDE!

7. april sendte Riksadvokaten ut et brev til alle statsadvokater, politimestre og lensmenn i Norge der han bad dem holde sigøynerne under spesiell oppsikt. Han forklarte at det var opprettet et senter for sigøynersaker under kriminalpolitiet i Oslo, og at alle ting vedrørende sigøynerne skulle rapporteres øyeblikkelig til dette sentret. Politimesteren i Tromsø fulgte opp dette ved å appellere til folk i lokalavisen om at de måtte være på vakt mot sigøynerne. De sigøynerne som var i området, mistet jobber og inngåtte avtaler på grunn av dette.

Det er en god del fordommer hos oss nordmenn når det gjelder sigøynerne. Derfor har sigøynerne blitt lett bytte for hetsing.

HISTORIE

De kommer opprinnelig fra India, de forlot landet og dro vestover omkring år 1000 eller kanskje litt senere. År 1322 ble de første gang sett i Hellas, siden kom sigøynerne til de andre europeiske landene. Til Norge og Sverige kom de ca. år 1500.

Sigøynerne brakte nye impulser med seg til ellers isolerte steder. De var musikere, spåkoner, smeder og hestehandlere. Til og begynne med ble de godt mottatt, fordi de fylte en viktig funksjon i samfunnet. Men sigøynerne ble dratt med i religionsforfølgelsene, en umenneskelig henrettelsesbølge veltet over Europa. Overalt skulle de utryddes. Dette fortsatte i bølger helt fram til

2. verdenskrig, da Hitler satte kronen på verket med sine forfølgelser av dem.

NORSKE STATSBOGERE

Det bor ca. 100 sigøynerne i Norge i dag. Disse familiene har vært i Norge i mange hundre år, og er like norske som oss andre. Hvert år kommer det også 2-300 turister, som ferierer i Norge som andre utlendinger.

DE FÅR IKKE ARBEID

I dag er sigøynernes tjenester utkonkurrert av masseprodusenter og overflødiggjort av kino og fjernsyn. De har mistet næringsgrunnlaget og har vanskelig for å finne nytt. Hetsen mot dem og dårlig skoleing gjør det vanskelig å få vanlig arbeid, og teppealg som de gjerne vil drive med, er forbudt.

KRIMINALITET

Sigøynerne har ord på seg for å være tyvaktige. Vi kan vel slå fast at det fins sigøynerne som stjeler, slik det også fins trøndere og østlendinger som stjeler. Det er også godt mulig at sigøynerne prosentvis stjeler oftere enn andre. Men de tvinges til det. Når hets og fordommer tar jobbene fra dem, vil de måtte skaffe seg mat og klær på andre måter. Derfor er det en meget farlig linje VG og Arbeiderbladet slår inn på når det bygger opp under sigøynerhets. De kan komme til å tvinge enda flere til kriminalitet, og da blir sårene vonde å lege.

HETSEN KOMMER PERIODEVIS

I dag er dyrtida i ferd med å gjøre mange fattige. Prisene galopperer og skattene stiger, mens lønningene fryses mer og mer fast. Det er misnøye blant folk, og denne misnøyen prøver herskerne å dirigere over på andre. Derfor sprer de villige den lognen at «siden vi må fø på late sigøynerne, er det ikke rart at skattene stiger». Og det er slike løgner vi må lære oss til å avsløre.

HVA KAN VI GJØRE FOR SIGØYNERNE

Vi kan ikke forandre sigøynernes leve-måte, det må de gjøre sjøl. Vi kan støtte dem i kampen for skikkelig skolegang og vi må gjøre det vi kan for å stoppe hetsen og hindre rasehat. Får staten knuse sigøynerkulturen, risikerer vi at kriminalitet får bre seg, ingen moral eller autoritet vil hindre det.

Ungdom og ekteskap i Albania

For 40–50 år siden var det på mange måter slik i Albania som det var på slutten av 17. hundretallet i Norge. Det var føydalisme. Dette satte sitt preg på ekteskapsformene. Store deler av landet var muhammedansk. Kvinnene ble – som albanerne sjøl sier – sett på som hunder. De var fullstendig menns eiendom, de hadde overhodet ingen rettigheter. De ble giftet bort som barn, måtte gå med slør og når de vel var gift ble de holdt i hjemmet, det var til og med høye murer rundt huset slik at ingen skulle se henne. Hun hadde ingenting å si når hennes barn ble giftet bort. Det var flerkoneri.

I dag er albanerne kommet langt når det gjelder å utvikle sosialistiske ekteskap. Og nettopp ungdommen går foran, de er mindre bundet av den gamle ideologien. Kjennetegnene ved det sosialistiske ekteskapet blir tydeligere og tydeligere:

1) Ekteskapet skal være basert på godt kjennskap til hverandre, kameratskap og kjærlighet.

For at ungdommen skal bli godt kjent med hverandre, må de ha konkrete muligheter til dette, ikke som her hvor gjengen må vanke på gata hvis de ikke har penger til kino, kafe eller diskotek og hvis foreldrene ikke åpner huset for dem. I Albania bygges det stadig flere ungdomspalasser hvor ungdommen kan ha sine fritidsaktiviteter av sosial og kulturell karakter og hvor de sjøl er

herrer i egne hus. De er også sammen på arbeidsleire, hvor de bygger jernbaner eller dyrker jorda. Slik har unge par anledning til å utvikle kameratskap som fast grunnlag for kjærligheten. Men dette hadde ikke vært nok. Like viktig er det at den sosialistiske samfunnsformen bekjemper den ideologien som borgerskapet i vårt land fremmer; at jentene skal ta seg best mulig ut for guttene, utvænde er hos oss en av de viktigste tingene i ungdommen. Gutta på sin side skal være tøffe og harde, uten følelser (krigeridealet) overfor jentene. Opp mot dette setter albanerne likeverd og respekt mellom gutter og jenter.

2) Det sosialistiske samfunnet er ansvarlig for folkets velferd.

Vi vet at en av de viktigste årsakene til at

særlig unge ekteskap ryker i Norge, er av økonomisk karakter. «Når krybben er tom, bites hestene.» To som skal gifte seg i Albania behøver ikke bekymre seg om høye innskudd og husleier. Heller ikke om hvordan de skal få endene til å strekke til i resten av husholdningen, eller om de får barnehage til ungene. Under sosialismen er det slik at dette ikke er enkeltmenneskers problemer, men samfunnets problemer og når landets ressurser brukes til folkets beste, kan disse problemene løses. Men dette krever hardt arbeid av hele folket, og særlig av ungdommen, for Albania er fremdeles et fattig land.

3) Ungdomsforbundet i Albania går foran i ungdommens kamp.

Vi har allerede nevnt det frivillige arbeidet når det gjelder oppbyggingen av landet, hvor gutter og jenter deltar på like fot. Det gjelder også det militære forsvaret av landet. I Albania har unge jenter obligatorisk militær trening; på skolen, på fabrikkene, på universitetet har gutter og jenter militær trening sammen. Slik går kampen for likeverd og gjensidig respekt mellom kjønnene hand i hand med bygginga og forsvaret av landet.

På den ene sida har FNL hatt stor framgang, både militært og politisk. Over 2 mill. mennesker er frigjort bare under denne offensiven. 4–5 viktige provinshovedsteder er beleiret med sikte på å trekke saigontroppene dit og binde dem der. Målet med offensiven var å vise at vietnamiseringspolitikken blir knust. FNL ikke bare overlever, men vinner store seirer på slagmarka og har klart å isolere Saigon-juntaen ytterligere politisk. F. eks. kunne Thieu ikke engang bruke sitt eget ulovlig valgte parlament for å få igjennom fascistlovene som ga han diktatorisk makt. Bare 26 av de ca. 150 representantene fikk møte opp til avstemninga. På den andre sida har Nixon svart på offensiven ved å trappe opp krigen kraftig. Bakkestyrkene i Vietnam er redusert litt, men fly- og flåtestyrken trappes opp som aldri før. F. eks. er flåten 3 ganger større nå enn under Johnson.

Til og med japanerne kviet seg for å bombe dikene i 1945! Da døde 2 mill. mennesker av drukning og sult i et område med 10–12 mill. I det området Nixon bomber i dag bor det 15 mill. I tillegg brukes det nå kunstig regn.

Dikene er enestående byggverk som det vietnamesiske folk har bygd opp gjennom flere tusen år. Hele næringsgrunnlaget er avhengig av dikene, når de bombes blir avlingene totalskadd og hele landsbyer oversvømmes. Den svenske ambassadøren i Hanoi og franske pressefolk er øyenvitner til at denne bevisste terrorbombinga virkelig foregår, alt prat fra Nixon om at de prøver å unngå dikene er rein og skjær løgn.

Hva skjer i Vietnam nå?

FORMANN I SOLKOM, BJØRN GJELSVIK.

Nixon har tapt på slagmarka, men prøver å ta igjen ved å bombe Vietnam sønder og sammen. USA kaster inn enorme ressurser for at det ikke skal ligge stein på stein igjen i Vietnam etter terrorbombinga: Det kan bli

et land fullstendig i ruiner det vietnamesiske folket får tilbake etter å ha drevet imperialistene på sjøen.

Hva kan vi gjøre for å hindre fortsatt folkemord og støtte det vietnamesiske folket?

Først og fremst styrke opinionen ved å samle inn penger. Få tak i lister og bøsser og få folk til å støtte Innsamlingsaksjonen 1/2 mill. til PRR. Denne innsamlingsaksjonen er spesielt viktig fordi den betyr materiell støtte til frigjøringskampen og fordi den er en konkret støtte fra hver mann som gir en slant i bøssa.

Vi må tvinge den norske regjeringa til å bryte med Saigon-juntaen og anerkjenne PRR.

Regjeringa må avblåse NATO-ovelsen «Strong Express» for å gjøre det klart for USA at vi ikke ønsker soldater her fra en stat som bedriver folkemord. Disse kravene må reises og vedtas som resolusjoner flest mulig steder og sendes til Solkom eller direkte til regjeringa.

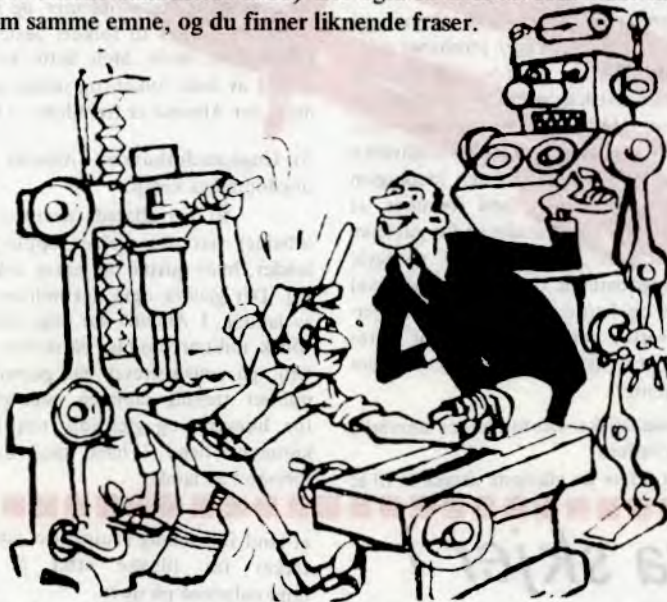
Solkom har nettopp hatt landsmøte der du ble valgt til ny formann. Kan du fortelle litt om landsmøtet?

Det er gledelig at til tross for EEC-kampen er solidaritetsarbeidet i stor framgang. Landsmøtet samla 200 entusiastiske deltakere til viktige diskusjoner om hvordan solidaritetsarbeidet skal drives, om hvilken betydning EEC-medlemskap kan få for solidaritetsarbeidet osv. Landsmøtet vedtok enstemmig at frontens viktigste oppgave er å samle flest mulig under kravet USA ut av Indokina.

Skolen juger:

om rasjonalisering

»Rasjonalisering omfatter ellers en mengde tiltak som har til hensikt å øke produksjonen i bedriftene, bl. a. er det en form for rasjonalisering å skaffe arbeiderne pene og trivelige arbeidslokaler, ordentlig lønn, sikkerhet for framtiden o. l. Erfaring har vist at det øker arbeidsinnsatsen», forteller Jensenius i sin samfunnslærebok på s. 77. Ellers leser vi at »med rasjonalisering blir produksjonen billigere og det kan føre til høyere levestandard». (Bjørklund/Oysang: Det norske samfunnet s. 21) Les også en hvilken som helst samfunnslærebok om samme emne, og du finner liknende fraser.

De store buss-selskapene har gjennomført en storstilt rasjonalisering, fjernet billettoren, gjort bussene enmannsbetjente, fått dem til å ta flere passasjerer. Sjåføren har fått samme eller lengre rute, men kortere tid å kjøre den på. For å klare dette er bussene blitt lettere å kjøre, lysere og penere. Men det er ikke gjort ut fra ønsket om å tjene oss passasjerer eller sjåføren. Disse moderne bussene har gjort det mulig å legge to jobber på bussjåføren. Han skal både kjøre og selge billetter. De må kjøre hardere, noe som betyr mer stress og mindre trafiksikkerhet.

Passasjerene blir møtt med dårligere service, og den harde kjøringa fører til mer ubehagelig reise. Når vi kommer litt for seint til bussen, og den kjører forbi oss, er det ikke fordi sjåføren er ondskapsfull, men fordi han har en beinhard rute å holde.

For noen år siden gjorde Habberstad en større innsats på Herøya, og uttrykket: »er du habba bort?» (sparket) oppsto. Og ikke uten grunn, for firmaet får mer og mer å gjøre. I 1. kvartal 1971 ble 1730 arbeidere oppsagt, permittert eller utsatt for innskrenkninger. Tallet for 1972 er 3071. Produksjonen skal gjøres mer effektiv (til beste for alle?) hele bedrifter, avdelinger og enkelte arbeidere blir funnet overflødige, og ikke alle finner arbeid igjen. Arbeidslosheten i mars 1971 var

14 050, men i 1972 18 054. Opplysningene er henter fra arbeidsdirektoratet. Det statistikkene ikke forteller noe om, er alle de psykiske påkjenningene en blir utsatt for ved å miste jobben, eller det økte arbeidspresset ved å betjene to maskiner i stedet for en. Skogbruket er et grelt eksempel, på 20 år er antallet skogsarbeidere halvert.

Skolebøkene prøver å framstille Norge som et eksemplarisk land der alt er bra og ingen protester nødvendige. Grunnen er klar, det ville gå ut over arbeidsgiverne, og derfor spres deres ideologi gjennom lærebøkene. De er ikke akkurat skrevet ut fra arbeiderklassens synspunkt og virkelighet, som også sitatene viser.

Under sosialismen vil forbedringer av produksjonen føre til økt levestandard og bedre arbeidsforhold for da er ikke profitten rettesnoren for produksjonen, rasjonalisering kan nemlig også tjene folket, f. eks. ris-settemaskinene i Kina som har ført til store lettelser i arbeidet. Men erfaring under kapitalismen har vist oss at der er situasjonen anderledes.

Vi skal starte en artikkelserie om skolens forfalskning av virkeligheten. Derfor oppfordrer vi alle til å skrive om løgnene i skolebøkene som det kan være av verdi å ta opp, og sende dem til RG med kildeanvisning. Vi trenger kritikk, hjelp og gode ideer.

Reisebrev fra KINA.

Vi så en filmet Peking-opera i Shanghai. »På havn» het den. Et sentralt tema her er blant annet betydninga av å oppdra ungdommen til å arbeide kollektivt for sosialismen. En ung gutt som jobbet som sjauer ønska seg bort – han syntes arbeidet var skittent og lite framtidfylt. Han ville ut og se seg om i verden, som sjomann. En klassefiende, en sabotør som sjøl var sjauer, benyttet seg av unggutten. Lederen for partikomiteen på havna skjønte gutten. Han var naiv, med eventyrer-tendenser, men han var også søkende, opptatt av å komme seg ut og lære, aktiv. Hun mobiliserte det beste i ham for å få ham til å se rekkevidden av arbeidet med å skipe ut korn til utviklingslanda for å styrke de revolusjonære bevegelsene der. Det skjønte han etter hvert – ikke minst da hans onkel fortalte ham hva for et slaveliv det var å være sjauer for frigjøringa i Kina. Så rsatte han isteden krefte sine inn for fullt i sjauerjobben.

Kinesiske barn blir lært, fra de er spebarn, at det er feil å konkurrere med kamerater for å hevde seg sjøl. Isteden skal en ta hensyn til hverandre, hjelpe hverandre gjennom å kritisere hverandres feil og oppmuntre hverandres gode sider. For en trenger å holde sammen om en skal utvikle sosialismen videre og verne landet mot indre og ytre fiender.

SOLDATAKSJON

Lørdag 16. juli gjennomførte 10-12 rekrutter fra Madlamoen en standsaksjon i Stavanger. Formålet var å imotegå tilhengerens argumentasjon om at »EEC tjener fredens sak» og »Norge må ikke bli et land i drift». En lopeseddel som soldatene hadde lagd, ble delt ut i 1500 eks. Der ble det blant annet slått fast at »vi er interessert i at det norske forsvaret skal være et uttrykk for vår vilje til å forsvare Norge mot alle angrep på vår sjølråderett. Vi ønsker en forsvarspolitik som ikke dikteres av stormaktsinteresser. Vi vil ikke delta i noen militær blokkdannelse i Europa. En slik blokkdannelse vil ikke tjene fredens sak.»

I løpet av juli vil tusener av norske ungdommer bli innkaldt til tjeneste. Det er viktig at denne ungdommen kaster seg inn i massekampen mot EEC. EEC-motstanderne på Madlamoen vil derfor oppfordre alle rekrutter til å intensivere kampen for norsk sjølråderett.

Soldater ved KNM Harald Hårfagre Håfrsford.

DEBATT & BREV

RØDE GARDE og arbeiderungdommen

Vi er et SUF(m-l)-lag på Vestlandet som vil øve kritikk angående innholdet i Røde Garde. Til nå har det bare vært skrevet om skoleungdom og om arbeid på skoler og ingenting om arbeidsplasser. Skal det bli en kraftig masseorganisasjon må den arbeidende del av ungdommen bli satt på like linje med skoleungdom.

Så lenge det bare blir skrevet fra skole- og studentmiljø får ikke arbeiderungdommen erfaringer fra andre arbeidsplasser. Det har også vist seg at ved vår arbeidsplass der 80 % er ungdommer har Klassekampen blitt foretrukket foran Røde Garde.

Svar:

Vi er ikke helt enige i kritikken slik den blir lagt fram. I de siste 2-3 nummerene har det vel stått mer fra og om arbeidsplasser enn om skolepolitikk. Vi tror ikke at det er for mye skolepolitikk i bladet. Derimot er det kanskje riktig at bladet tar for lite opp den kampen som til enhver tid finnes rundt om på skoler og arbeidsplasser. Vi har i alt for liten grad tatt opp klassekampen slik den til enhver tid arter seg, og brakt erfaringer videre til andre. Dette har vi merket oss som en viktig og riktig kritikk.

Vi sender pinnen videre og ber om andre synspunkter på dette.

Red.

HAUGESUND- FESTIVALEN

»Oppsøk ungdommen der den er samlet. På festivaler, på badestrender og i parker skal vi i sommer vinne ungdommen mot EEC.» Dette var paroler som SUF(m-l) lanserte før sommerferien.

Allerede fra første stund satte EEC-motstanderne preg på Haugesund-festivalen 6.-7. juli. På konsertene var det taktfaste «neib-slagord - noe NRK klypte bort. Vi solgte over 3000 «Stem nei til salg av Norge»-merker. Lørdag arrangerte Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtids gruppe på visecampen en frisk demonstrasjon med ca. 400 deltakere, krydret med Tronheims Blæceensemble.

Det har vært skrevet mye om fyll og narkotikabruket på leiren, men avisene har ikke fortalt at allmannamøtet lørdag gikk inn for at ølsalget skulle stoppes. Politiet nedla forbud. Alle butikkene fulgte opp, unntatt en: det største supermarkedet i Haugesund!

Ml-ere fra Bergen.

En OL-deltakers syn

– Liker du å være idrettsstjerne, Morten von Krogh?

– Jeg synes det er veldig gøy å fekte. Men som idrettsstjerne føler jeg meg ofte som veddeløpshestene på Ørevoll. De slippes ut av en bås hver gang de skal trene eller delta i konkurranse.

Alt må underordnes idretten hvis en skal holde seg på topp. Det blir nesten ikke tid til privatliv. I år som det er OL-år, blir det heller ingen ferie. Jeg hadde f. eks. veldig lyst til å dra på Rød Front-sommerleir, men det må jeg vente med til neste år.

– Hvordan mener du idretten egentlig burde være? Ville du avskaffe konkurranser om du fikk legge opp idretten slik du ville?

– Vitsen med konkurranser bør være å få flere med ved å vise at idrett er gøy. Jeg leste i en avis om en masseidrettskonkurranse i Kina. En av øvelsene var kappløp. Da løpet var over, var det ingen som visste hvem som vant, men ingen brydde seg om det heller. Det folk var opptatt av, var at mange hadde deltatt. Sånn skulle idretten være. Flest mulig skulle drive idrett for å bygge opp kroppen sin og lære seg til å kontrollere den. En blir mer opplagt til andre ting også hvis formen er i orden.

– Det sies at toppidretten virker rekrutterende på den lokale idretten. Er du enig?

– Nei. For det første satser klubbene ofte alt på de talentene de har, mens resten går for lut og kaldt vann. For det andre får ikke en «topp» særlig tid til å ta seg av klubben sin. Jeg har meldt meg som trener på en fekteleir for unge som klubben min skal ha i

august. De fleste mener det er vanvitlig. De sier jeg bør dra på treningsleir sammen med resten av OL-troppen i Vest-Tyskland på den tida i stedet. Men jeg skjønner ikke vitsen ved å være flink til å fekte hvis jeg ikke skal lære opp andre.

– I OL i Mexico i 1968 demonstrerte Tommie Smith og John Carlos på seierspallen. De ble utvist fra landet og har siden vært «svartelista» i USA. Blant annet har de hatt vansker med å få jobb. Begrunnelsen for utvisningen var at de blandet sammen politikk og idrett. Hva synes du om det som skjedde?

– Jeg synes demonstrasjonen var fin. Det var jo en enestående sjangse, millioner av fjernsynsseere over hele verden så dem. Idretten kan sjølsagt ikke sees uavhengig av resten av samfunnet. Jeg skal nevne et par eksempler. Over 300 000 mennesker demonstrerte mot den mexicanske regjeringen før OL. De bar blant annet plakater der det stod «Lekene er bare for overklassen og utlendinger». Det mexicanske folket er lufattig, men regjeringa brukte milliarder av kroner på noen gigantleker som folket ikke en gang hadde råd til å kjøpe billetter til. Over 50 mennesker ble skutt av politiet de siste to månedene for OL.

München-OL var beregna å koste ca. 1 milliard, men summen er nå kommet opp i det firedobbelte. I Tyskland er det bortimot 1 million arbeidsledige så pengene kunne jo vært anvendt på en bedre måte.

Dette er politikk, men samtidig har det med idretten å gjøre.

Sjøl har jeg skrevet under på oppropet «Idrettsfolk mot EEC», blant annet fordi EEC betyr avfolkning av distriktene og større konsentrasjon i tettstedene. Dette vil skape store problemer for den lokale idretten.

Røde Garde

Avisa til SUF(m-l)

c/o Klassekampens distribusjon,
Boks 6179 ETTERSTAD, Oslo 6.
Postgiro 20 60 68.

adresse:

Det er ikke bare på Menstad at politivold er satt inn mot streikende arbeidere. Under Randsfjordskonflikten som varte i 7 år fra 1929 brukte statspolitiet flere ganger maskingevær og koller for å angripe streikende arbeidere og beskytte streikebrytere.

Fløterkonflikten gjaldt først og fremst anbudssystemet og organisasjonsretten. Fløterne jobba i arbeidslag som måtte by seg fram på auksjoner med skogeierne for å få arbeid. Det fløterlaget som ga det laveste anbudet, fikk jobben. Arbeiderne sto splitta, brodre og fedre var bitre fiender på grunn av gjensidige underbud på fløterauksjonene.

Randsfjord - konflikten

Quisling sto sterkt blant skogeierne, han sto øverst på ei liste til stortingsvalget i 33, hjulpet fram av en av anførerne for de gule fagforeningene som ble startet under konflikten.

Arbeiderne levde under slavevilkår. Kr. 2,50 pr. dag var ikke uvanlig lønn for en skogsarbeider, og av det betalte fattigkassa halvparten, så det ble billig arbeidskraft for skogeieren. I 1929 blei det stifta en del skogsarbeiderforeninger i Etna/Dokka-distriktet som tilslutta seg Skog- og landarbeiderforbundet. Disse foreningene spredde seg til flere distrikter, og de krevde tariffoverenskomster med skogeierne. Taktikken fra skogeierne var å stille lyse utsikter for overenskomst, men dro det ut og var ikke villige til å etterkomme arbeidernes krav. I stedet organiserte skogeierne »Arbeidssamband» i rein nazi-stil av både arbeidsgivere og arbeidere og jagde arbeiderne på dør.

Dette var bakgrunnen for de første demonstrasjonene i distriktet. I dagene 5-8. mai 1930 rensket arbeiderne skogområdene i Etna/Dokka-distriktet for streikebrytere. Politi ble budsendt. Streikebryterne klarte under sterk politibeskyttelse å gjennomføre flotinga det året. Demonstrasjonene fortsatte og forbitnelsen blant arbeiderne økte. Den reaksjonære pressa var frampå. Nationen skrev: »Lyssky banditter lusker ved nattetid omkring i skogen og slår

spiker og bolter i tømmerstokkene. Kommunistbiler fulle av utenbygds ramp suser plutselig inn i fredelige bygder der arbeidet foregår i den skjønneste enighet og forståelse» osv osv.

Det kom ikke til noen ordning med skogeierne. Flere møter ble holdt uten noe resultat, demonstrasjonene vokste, men streikebryterne fortsatte arbeidet med politibevokting. Men da tømmeret kom ned til Jevnaker gikk det ikke lenger. 60 mann fra statspolitiet med stålhelmer og maskingevær var ikke nok lenger til å hindre arbeiderne i å stoppe tømmeret. 4 ganger ble det forsøkt å komme igjennom, men hver gang ble det stoppet.

Det første store politiangrepet kom mens

historie: Han saft på en kafe sammen med en av stedets forretningsmenn. De diskuterte anvendelsen av statspolitiet, og forretningsmannen forsvarte det. »Det måtte jo opprettholdes ro og orden». Så hører de bråk utafør og går ut for å se hva det er. Det er politiangrepet som kommer, og det første som skjer er at forretningsmannen får et kølleslag i hodet. Han skiftet mening.

Forbitnelsen på Jevnaker over statspolitiets framferd var så enorm at det ikke var mulig å oppdrive en eneste matbit for dem. De ble flyttet til et pensjonat, men ble drevet bort av betjeningen. Betjeningen hadde hørt ordren til politiet: »Bruk kollene, og hvis det blir nødvendig, så skyt ned for fote.» Betjeningen la ned arbeidet og reiste avsted. Politiet måtte innkvarteres i en militærleir, Hvalsmoen like utafør Honefoss.

Skogsarbeiderne sto fast på sine krav. I løpet av 1932 vokste konflikten til å gjelde hele Drammensvassdraget, og 27. mai året etter gikk i alt 2700 arbeidere ved 17 større og mindre papir- og cellulosefabrikker i hele Drammensvassdraget til sympatistreik. Skogeierne ble tvunget til å gå til skikkelige forhandlinger. Etter 7 års kamp gikk den siste tariffavtalen igjennom i 1936. Lønningene ble fastsatt til ca. 50% over det de lå på i 1929. Forslaget ble vedtatt av begge parter.

Meddelelsesbladet kommenterte Randsfjordkonflikten slik: »Efter henved 7 års kamp er det endelig oppnådd overenskomst i Dokka-vassdraget. Gang på gang, år efter år har det vært forhandlinger. Det har vært forslag og forkastelse, protokoller og brutte avtaler, demonstrasjoner, politioppbud og retssaker. Det var en uhyre pakjenning for arbeiderne. Det har ofte vært sult og savn, men likevel en ubrytelig solidaritet.»

arbeiderne var samlet til massemøte i folkets hus på Jevnaker.

Statspolitiet var omgitt av kvinner, barn og de få på stedet av menn som ikke hadde noen sympati for arbeidernes kamp. Politiet beskyttet streikebryterne som holdt på å dele tømmeret. Arbeiderkvinnene likte sjølsagt ikke dette, og det var ikke til å unngå at politiet fikk høre en del mindre rosende uttalelser. Politisjefen fant da ut at han måtte slå løs mot »urostifterne» og stilte opp maskingevær, og gikk løs med koller. Kvinnene stemte i med »Internasjonalen» og arbeiderne kom løpende til fra folkets hus. En mann fra Jevnaker kan fortelle følgende

Ved Jevnaker i 1932. Skogarbeider og streikebrytere deler tom løst, men i 1936 blei det gjennomført en overenskomst.